

finde i mit Slutningsforedrag ved 2den Behandling. Smidlertid kunne vi ikke vente, at den høitærede Minister, netop paa Grund af sin midlertidige Stilling, skulde gaa dybere ind paa Enkelthederne i disse Spørgsmaal. Naar det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgfreds (Scharling) yttrede i sit sidste Foredrag, at Mindretallet ikke ansaa det for nødvendigt at stille Vædringsforslag, da det tilstrækkelig havde betegnet sin Stilling i Betænkningen, ligger jo Svaret derpaa allerede i, hvad den høitærede Minister anførte, at han ikke ansaa det for fornødent fra Ministerens Side at gaa nærmere ind paa noget Forslag, der ikke var formuleret som Vædringsforslag. Deraf ser man jo, at det ærede Mindretal har fra sin Side hidraget til, at de Bemærkninger, som ere fremkomne fra dets Side, ikke have faaet noget Svar fra Ministerens Side og derved ikke ere komne til at spille den Rolle under Diskussionen, som de ellers kunde have gjort.

Scharling: Den ærede Ordfører mente, at Mindretallets Bemærkning i Betænkningens Side ikke fik det fornødne Svar fra Regjeringens Side. Dette har jo tilbøielig ligget i den Omstændighed, som er tilstrækkelig bekjendt, at Indenrigsministeren blev syg, og at derved altsaa en mere indgaaende Forhandling af disse Spørgsmaal ikke saa let kunde finde Sted.

Ordføreren (Tauber): Jeg vil kun gjøre en Bemærkning endnu til den høitærede Minister, da den høitærede Minister tog det Forbehold paa Regjeringens Vegne, at ville ordne ad administrativt Veie, hvad og hvor meget Regjeringen fandt vigtigt. Jeg kan ikke antage, at Regjeringen er berettiget dertil, eftersom det ved Loven af 1881 er fastsat, at Ordningen af disse Forhold skal ske ved Lov.

Den fungerende Indenrigsminister (Mellermann): Jeg ønsker blot for det Første at gjøre den Bemærkning, at jeg ikke har negtet, at den ærede Ordfører ved 2den Behandling gjorde en Distinktion mellem Bestemmelsen om Jernbanebestyrelsens midlertidige Optagelse paa Finantsloven og de øvrige Vædringsforslag, der vare stillede, men jeg fremhævede kun, at han dog stillede dette Forslag saaledes paa lige Linie med de andre, at det blev betegnet som Noget, man ikke vilde gaa fra. Den ærede Ordfører brugte det Udtryk derom, at det er et Punkt for sig, men han sagde om det, at det er et Punkt, der stod over alle de andre, hvad

der vel sagtens maa forstås saaledes, at det betragtedes som i det Mindste lige saa vigtigt som de andre eller, naar man vil tage det meget bogstavelig, som et endnu vigtigere Punkt end de andre. Hvad det sidste Spørgsmaal angaar, siger jeg, at jeg ikke kan skjønne, at der er nogen Tvivl om, at saalænge der ikke er kommet en Lov i Stand om Jernbanernes Ordning, eller hvis det trækker ud, inden det lykkes at skaffe en saadan Ordning, saa maa Regjeringen være berettiget til ad administrativt Veie at træffe de fornødne Foranstaltninger til Jernbanernes Bestyrelse.

Ordføreren (Tauber): At Regjeringen, indtil Loven kommer i Stand, er berettiget til at administrere Jernbanerne, derom er der ingen Tvivl, men at Regjeringen skulde være berettiget til at foretage en Sammenmøntning af de nuværende Jernbanebestyrelser og i det Hele at foretage en hvilken som helst Ordning, hvorved den foregriber det Lovforslag, som foreligger, og den Ordning, som skal ske ved Lov, det kan jeg ikke anse for berettiget. Naar den ærede Ordfører har opfattet mine Ytringer ved 2den Behandling saaledes, da mener jeg ikke at have givet Anledning dertil; jeg har ikke stillet dette Punkt over de andre eller, som jeg tror den meget ærede Minister sagde, over alle de andre... (Den fungerende Indenrigsminister [Mellermann]: Det staar der i Rigsdagstidenden!)... Det er meget muligt, men saa er Rigsdagstidenden ikke korrekt her; det hænder jo oftere, det kan jeg ikke sige Noget til, men af hele Forbindelsen i min Tale fremgaar det, at jeg ikke har gjort det.

Berg: Det har forbausset mig at høre den høitærede Ministers Udtalelse om det uindskrænkede Forbehold, han tager paa Regjeringens Vegne med Hensyn til Ordningen af Jernbanebestyrelsesforholdene, hvis Rigsdagen ikke behager at give en Lov, saaledes som Regjeringen vil have den, det er vel Meningen. Men dette stemmer overordentlig slet med de Forhandlinger, vi førte om Loven af 1881. Da blev det fra alle Sider erkjendt, at Jernbaneforholdene i det Hele taget skulde ordnes ved Lov. Og, naar man dengang gik ind paa at give Regjeringen et Mars længere Frist, end der fra flere Sider ønskedes, var det naturligt, for at Regjeringen kunde faae Tid til at forberede hele dette saa omfattende Lovarbejde angaaende Administrationen af Jernbanerne. Ikke desto mindre overstred Regjeringen denne Frist i Virkeligheden med et Aar. Naar der i Loven siges, at Lovforslaget skal forelægges for Rigsdagen i 1882—83 og Regjeringen saa